

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

IX. Quomodo post mortem Basilisci, Episcopi Asiae ut Acacium placarent,
libellum poenitentiae ei porrexerunt, veniam petentes quod
Chalcedonensem Synodum damnassent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

πόλεως. τῆτο δὲ τὸ θεῖον ἡμῶν θεῶσιμα δὲ. Α
ναμιν ἐπέχεν θείας διατάξεως. ἐδὲν ἀμ-
φίβολον καθέσθε. κὲ ταῦτα μὲν ὡδὲ προ-
ἦλθε.

Κεφ. η'.

Πεὶ τῆς ἰστανδου ζήτων.

Ζήτων δὲ παροβρωύσαν, ὡς φασί, θεα-
σάμνος τῶ ἀγίαν κὲ πολυάθλον πρω-
τομάξυρα θέκλαν, κὲ τῶ τῆς βασιλείας ἀ-
ποκαίεσασιν ὑπὸ χνεμῶν, ἐπὶ τὸ βυζάντων
εραλίδι δὲ δώροισι ἰετέσ πολιορκεῖτας ὑπελθῶν,
κὲ δεύτερον ἐτὸ δὲ δὲ χνεμῶν κὲ αἰσῶν τὸν βα-
σιλίσκον ἐξωθεῖται ἀγίοισι προσηλάσαν-
ταστικοῖς, τοῖς ἐχθεροῖς ἐκδιδῶσιν. ἔτος ὁ ζή-
των μέγιστον τέμνω, ἐξοχή κὲ κἀλλή πρε-
χον, ἀναλέθει κὲ τῆ πρωτομάρτυρι θέκλη ἀνά
τῶ σελευκέων τῶ πρὸς τῆ ἰσαύρω χώρα
καμένην, πλείστοις βασιλικῶ ἀναθήμασι
διακομήσας, τοῖς κὲ μέγιστον ἡμῶν σωζόμε-
ναι. ὡς μπε) μὲν ἐν ἀνά τὴν καππαδοκῶν
τῆνηζομῶ) χωρῶν βασιλίσκος. ἐν ἀκ-
σῶ) τῶ σαθμῶ) ἀμα γυναικὶ ἐτέκνοισι δπο-
σφάπτε) κὲ νόμον ὁ ζήτων πῆθισιν ἀναίρεν-
τατὰ ἐπὶ τοῖς ἐγκυκλίσι συνθεθεμένα βασι-
λίσκῶ τῶ τυρανῶ. κὲ ὡς ἐτὸ μὲν ὁ ἐπίκλην
καφεύς, τῆς ἀντιοχεῶν ἐκκλησίας ἀπελαί-
νε) παῦλ) δὲ, τῆς ἐφεσίῶν.

Κεφ. θ'.

Ἄ, μετὰ τὸν θάνατον βασιλίσκου, οἱ τῆς ἀσίας ἐπίσκοποι
τὸν ἀκάκιον ἡμετέμενοι, μετανοίας βιβλίον ἐπιδη-
σάσαν, εἰς ἐξήμαρτον τῶ ἐν καλχηδόνι σύνοδον ἀ-
θετήσαντες.

Οἱ τῆς ἀσίας ἐπίσκοποι τὸν ἀκάκιον ἡ-
μετέμενοι, παρήεντο, κὲ συζητήσαν
ἦεν, βιβλία μελινοίας διαπεμπόμενοι,
δι' ὧν ἐφασκον, πρὸς ἀνάγκης τοῖς ἐγκυκλί-
οις, ἐ μὴν ἐκασίως ὑποσημήναδ, κὲ διώ-
μυνο) ἢ μὴν ἔτος ἔχεν καὶ μὴ ἑτέρως, ἢ
κὲ τὴν ἐν καλχηδόνι σύνοδον πεπιστευκέ-
καί κὲ πιστεύειν ἢ δὲ τῶν γραμμάτων διώ-
μις ἐστὶν ἐν τῆτοις ἐπιστολῆσι δέησις, δπο-
σαλέσσα ἀκακίῳ ἐπισκόπῳ κωνσταντι-
πόλεως πρὸς τῶν τῆς ἀσίας ἐπισκό-
πων. Ακακίῳ τῶ ἀγιάτῳ κὲ ὀσιώ-
τῳ πατριάρχῃ τῆς κατὰ τὴν βασιλεύ-
σαν κωνσταντινῶν πόλιν νέαν ῥώμην ἀνω-
τάτης ἐκκλησίας καὶ μετέτερε. ἐφθασεν

tatis. Hoc autem divale præceptum
nostrum, vim Constitutionis habere
nemini dubium est. Atque hæc quidem
gesta sunt in hunc modum.

CAP. VIII.

De reditu Zenonis.

AT Zeno, cum sanctam ac multis
accertaminibus illustrem Proto-
martyrem Theclam vidisset in somnis,
ut perhibent, ipsum incitantem, & re-
stitutionem Imperii ipsi pollicentem;
Byzantium versus castra movit. Cum-
que eos, à quibus obsidebatur, mune-
ribus corrupisset: Basiliscum qui jam
biennio regnaverat, Imperio expulit:
& ad sacrarium Ecclesiæ confugien-
tem, hostibus dedit. Quamobrem
Zeno amplissimum templum, opibus
ac venustate eximium, Protomartyri
Theclæ in urbe Isauriæ Seleucia dedi-
cavit, multisque Imperialibus donariis
illud exornavit, quæ ad nostram usque
ætatem illic servantur. Et Basiliscus qui-
dem in Cappadociam abductus est. In
statione verò quæ Acusus dicitur, unâ
cum uxore & liberis est interfectus.
Zeno autem lege lata, cuncta quæ à
Basilisco Tyranno in Encyclicis litte-
ris constituta fuerant, abrogavit. Tunc
etiam Petrus cognomento Fullo ex An-
tiochena Ecclesia, & Paulus ex Eph-
sina sede exturbati sunt.

CAP. IX.

Quomodo post mortem Basilisci, Episcopi Asiæ
ut Acacium placarent, libellum penitentia
ei porrexerunt, veniam petentes quod Chal-
cedonensem Synodum damnassent.

Interim vero Episcopi Asiæ, ut Aca-
cium placarent, excusatione apud
cum usi sunt, veniam petierunt missis
ad illum penitentia libellis: quibus
asseverabant se necessitate adactos,
non autem sua sponte, Encyclicis lit-
teris subscripsisse: jurabantque, rem
ita se habere, nec se aliter quam juxta
Chalcedonenis Synodi formulam cre-
dere nunc, & antea credidisse. Ha-
rum autem litterarum sensus est hujus-
modi Epistola seu petitio missa ab E-
piscopis Asiæ ad Acacium Constanti-
nopolitanum Episcopum. Acacio
sanctissimo ac Religiosissimo Patriar-
chæ sanctissimæ Ecclesiæ Regiæ ur-
bis Constantinopoleos junioris Ro-
mæ. Et post hæc. Venit ad vos, rectè
Vu 3

atque ordine faciens: qui nostram quo- que vicem impleturus est. Et paulo post. His libellis significamus, non ex animi sententia, sed necessitate adductos nos subscripsisse: verbis quidem ac litteris, sed non ex animo consensum iis accommodantes. Adjuvantibus enim precationibus vestris Deo acceptis, & divino numine, ita credimus sicut à luminaribus orbis terrarum trecentis illis & octodecim, & à centum & quinquaginta sanctis Patribus accepimus. Credimus præterea iis, quæ Chalcedone pie ac rectè definita sunt à sanctis Patribus illic congregatis. Utrum porro Zacharias Rhetor istos calumniatus sit, an ipsi mentiti fuerint, cum dicerent se inuitos subscripsisse, equidem affirmare non possum.

CAP. X.

De iis, qui Antiochia Episcopatum gesserunt.

Ejecto autem Petro, Stephanus Antiochenus Ecclesie Episcopatum fortitus est; quem Antiocheni pueri calamis instar telorum præcutis interfecerunt, ut scribit Joannes Rhetor. Post Stephanum verò, ejusdem sedis administratio Calendioni commissa est. Hic omnibus, qui ipsi adibant, persuasit ut Timotheum unà cum Encyclicis Basilicis litteris sub anathemate damnarent.

CAP. XI.

Quomodo Zeno cum Alurum persequi voluisset, ob senectutem eum miseratus dimisit. Et ut post mortem ejusdem Aluri, Petrus Mongus ab Alexandrinis ordinatus est: Timotheus vero successor Proterii, jussu Imperatoris sedem Alexandrinam obtinuit.

AT Zeno, in animo quidem habebat Timotheum Alexandria expellere. Sed cum à quibusdam admonitus esset, eum jam grandævum esse & prope diem fatali forte periturum, sententiam mutavit. Nec multo post, cum Timotheus naturæ debitum persolvisset, Episcopi Alexandriæ sedi subiecti, Petrum quendam cognomento Mongum sua sibi auctoritate Episcopum eligunt. Quod ubi Zenoni nuntiatum est, vehementer eum conturbavit. Ac Petrum quidem Zeno morte multandum censuit. Timotheum verò successorè Proterii, qui

ἔφ' ἡμᾶς πρὸ πόνως ποιῶν ὁ καὶ τὸν ἡμέτερον ἀναπληρώσω τὸ πόνον. καὶ μετὸλίγα, διατί τῶν λιβέλλων γνωρίζομεν, ὑπογεγραφεῖται ἐκ' ἡμῶν πρὸθεσιν, ἀλλ' ὅτι ἀνάγκης, γεγραμμένον καὶ ῥήμασιν, ἀλλ' ἐκαρδία συνδέμενοι τοῖς ταῖς ἡμεῶν διπροσδέχοις πρὸσεσθαι σὺ ἐπινοῶς τὴν κρείττον. ὡς παρὰ τὴν ἡμεῶν πρὸ τῶν τῆς οἰκουμενικῆς Φωστῆρων πρὸ τῶν ἐν ἀγίων πατέρων, πιστεύομεν πρὸ τοῖς ᾧ, καὶ ἐν καλχηδόνι ἐυσσεβῶς καὶ ὁρθῶς τυπωθεῖσι πρὸ τῶν ἐν αὐτῇ σωματικῶν ἀγίων πατέρων. εἰ τε ἐν Ζαχαρίας ὁ ῥητορ ἐσυκοφάνησε τέτρας, εἰ τε αὐτοὶ διεψεύσαντο, φήσαντες ὡς οὐκ ἠέβησαν ὑπογεγραμμένον λέγειν οὐκ ἔχω.

Κεφ. ι.

Περί τῶν ἐν ἀντιοχείᾳ ἐπισκοποσάντων.

Μετὰ γένεσιν πρὸ τῶν ἀλλοτρίων ἡγεῖας Ἰρόνον πρὸ λαμβάνειν ὁ πρὸ δὲ ἀντιοχέων καλὰ μοῖσι διεχειρήσαντο, ὡς ἰωάννη τῷ ῥητορ ἡγεῖται. καὶ ἐφάνον ᾧ καλανδίων τῶν ἐν αὐτῆς καθέδρας οἰακας ἐπιπέπειται ὡς τὸ προσίοντας παρεσκευάζει τὸν πμόθεον ἀναθεματίζων, σὺ καὶ τοῖς ἐγκυκλίσι βασιλίσκῃ.

Κεφ. ια.

Ὅτι ὁ βασιλεὺς ζήνων ἐβλήθη τὸν αἰλουρον διαρεῖν διὰ τὸ γῆρας αὐτὸν κατελείψας εἶσαι καὶ ὡς αὐτὸ τὴν τῆσαντο, πῆτρο ὁ μαγός, πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς ἀντιοχίας ἐκπερὸν ἴτα, τιμὸς δὲ ὁ μετὰ πρὸ τῆς, ἡματι τὸ βασιλεὺς τὸν τῆς ἀλεξανδρείᾳ θρόνον ἐτίθει.

Ο Δὲ γὰρ ζήνων ἐβλήθη τὸν πμόθεον ἀπελάσαι τῆς ἀλεξανδρείᾳ πρὸ τῶν ἡμεῶν ᾧ μαθῶν ἤδη πρὸσεύτῳ εἶσαι, καὶ ὡς ἐπὶ ἐπὶ τὸ πάντων ὑπερθεῖν κατὰ γῆρας, τὸ βέλδμα διεκάλυσε καὶ δὴ μετ' ἐπιπέπειται κοινὸν ἀπέτισε χρέος καὶ πρὸ τῶν αὐθιγῶν πρὸ τῶν ἀντιοχέων σφῶν οἱ τῆς ἀλεξανδρείᾳ ἐπίσκοποι, τὸ ἐπίκλην μογσον ὅπερ ἐς ζήνωνα διαβαῖν, ἔξεταραξε καὶ τὸν πμόθεον ὁ ζήνων θανάτῃ ζήμιαν προέβλεψε. πμόθεον ᾧ τὸν μετ' ἀνακαλεῖται, ἐπὶ